

EL SEGLE XII

LA TRANSICIÓ MING - QUING

Les ciutats del nord, cansades del desgovern corrupte dels Ming i dels atacs dels bandits, no van oferir una resistència significativa als manxús.

Va ser molt senzill i això va augmentar la confiança dels manxús, que els va portar a una equivocació seriosa.

La nova dinastia va ordenar que tots els súbdits barons s'havien d'afaitar el cap, deixant-se només un tros al darrere que es trenava.

També van haver de canviar la manera de vestir-se per ajustar-se a l'estil manxú.

Van deixar de banda les túniques llargues amb mànigues amples i van adoptar les robes cenyides dels manxús. Això, probablement, permetia als manxús distingir a ull nu quins dels nous súbdits eren dissidents xinesos potencials, fent molt difícil a qualsevol persona canviar-se de bàndol.

Però aquesta regulació del cabell i la roba va enfurir als xinesos, tant a les elits com a la gent senzilla.

Era equivalent a adaptar-se a l'estil de vida estepari que menyspreaven i ofenia el sentit de superioritat cultural dels xinesos.

Els manxús van respondre amb la pena de mort per a qualsevol que no obeís.

L'elecció d'escollir entre els seus cabells o perdre el cap va endurir la resistència xinesa durant dècades.

Amb el temps, els xinesos s'acostumaran a les trenes però 250 anys més tard la rebel·lió xinesa que va derrocar la dinastia Qing començaria amb el tallat de les trenes en públic.

Els estils de les dones es van tractar amb molta més indulgència, com és pot veure de manera molt obvia a les nombroses imatges que tenim dels harems de dones, on sempre apareixen vestides a l'estil xinès.

Però les dones manxús no s'embenaven els peus, cosa que proporcionava una identificació immediata i irreversible de les dones xineses.

Amb el nord més o menys pacificat, els manxús es van dirigir cap al sud.

Però també ho van fer els Ming fidels.

L'emperador s'havia penjat, però desenes de milers de prínceps imperials Ming estaven dispersos per la Xina, cada un d'ells vivint a un palau provincial amb les seves dones, eunucs i seguici.

Els bandits van matar-ne a molts per odi, i també ho van fer els manxús per por. Al final de l'estiu la majoria s'havien amagat, però un grapat d'aquests prínceps va fugir al sud i un darrere l'altre, o varis alhora, van fer un pas endavant i van reclamar l'imperi.

No va aparèixer cap figura d'autoritat preeminent per dirigir el Ming del Sud.

Però la seva mera existència va animar la resistència d'algunes de les ciutats més poblades i riques de la conca del riu Yangzi, les quals van convertir-se en objectiu d'un atac ferotge dels manxús. Yangzhou, una ciutat pròspera que controlava el tràfic del Gran Canal, va ser sotmesa a una massacre de deu dies que va deixar centenars de milers de víctimes.

Un dels supervivents va escriure una història sobre aquests dies terribles.

La seva vívida descripció de sang, violacions, incendis i morts va sobreviure com un text absolutament prohibit fins al final de la dinastia.

Almenys hi va haver tres altres massacres sanguinàries a la part baixa del Yangzi.

Un dels problemes del Ming del Sud era que necessitaven desesperadament suport financer i això els feia dependre dels senyors de la guerra locals.

El més important d'ells era Zheng Zhilong, un home mig pirata mig comerciant establert al port de Xiamen a Fujian.

La seva extensa flota controlava un imperi comercial marítim extens que anava des del Japó fins al sud-est asiàtic.

El seu fill Zheng Chenggong, anomenat Koxinga a les fonts occidentals, es va posicionar decididament amb el derrotat Ming del Sud.

Dirigint una força de més de 100.000 homes, Koxinga va llançar diversos atacs a ciutats costaneres xineses, va saquejar diverses ciutats pròsperes del Yangzi i fins i tot va considerar envair Manila.

Quan els manxús van atacar la seva base a Xiamen, va retirar les seves tropes a Taiwan.

Fins aleshores, Taiwan havia estat poblada per aborígens.

Durant els anys 1630, els espanyols havien alçat un fort a les costes del nord de Taiwan però van ser expulsats pels neerlandesos el 1642.

Els neerlandesos s'havien establert a una badia ben protegida al sud. Zeelandia era molt més gran i consistent que el fort espanyol de Santo Domingo. Una gran colònia de xinesos ja s'havia estès al voltant, mentre que tant vaixells neerlandesos com de Fujian havien ancorat a la seva costa. Koxinga va aterrar a Taiwan amb una flota enorme que duia un exèrcit de més d'un centenar de milers d'homes i van expulsar els neerlandesos de Taiwan.

Aquesta va ser la primera batalla entre la Xina i occident, i els neerlandesos es van rendir a Koxinga, qui havia deixat de banda el seu abillament de pirata i vestia com un rei.

El Ming del Sud no va durar gaire, i el sud va entrar en una crisi política generalitzada.

Per consolidar la conquesta del sud, els Qing van anomenar senyors de les províncies del sud a tres grans comandants militars xinesos. Aquests no van trigar gaire a regnar com gairebé uns monarques absolutistes en els seus feus.

La revolta final dels Tres Feus va estar a punt de dividir la Xina en dos.

Per reprimir la rebel·lió dels principats de la frontera i per prevenir que la flota de Koxinga hi donés suport, els Qing van prendre la mesura extraordinària de moure totes les poblacions costaneres del sud cent quilòmetres cap a l'interior.

El sud no va ser pacificat fins al 1683, quan l'emperador Kangxi va ordenar un atac final massiu a la base de la família de Koxinga a Taiwan.

Això va acabar amb el llarg període de transició entre el Ming i el Qing.

Taiwan va ser incorporada per primer cop a l'imperi xinès com a prefectura de la província de Fujian.

La Xina va entrar finalment en un període de pau llarg, però l'eslògan «Derroquem als Qing i restaurem als Ming» sobreviurà en societats secretes i reapareixerà un i altre cop per perseguir la dinastia Qing fins al final.